

№ 23. 1948 წ.
ბაზოცემის წელი XXV
ფასი 2 მან.

ნიანში

თბილისი
ბაზოცემლოტა
„კომუნისტი“

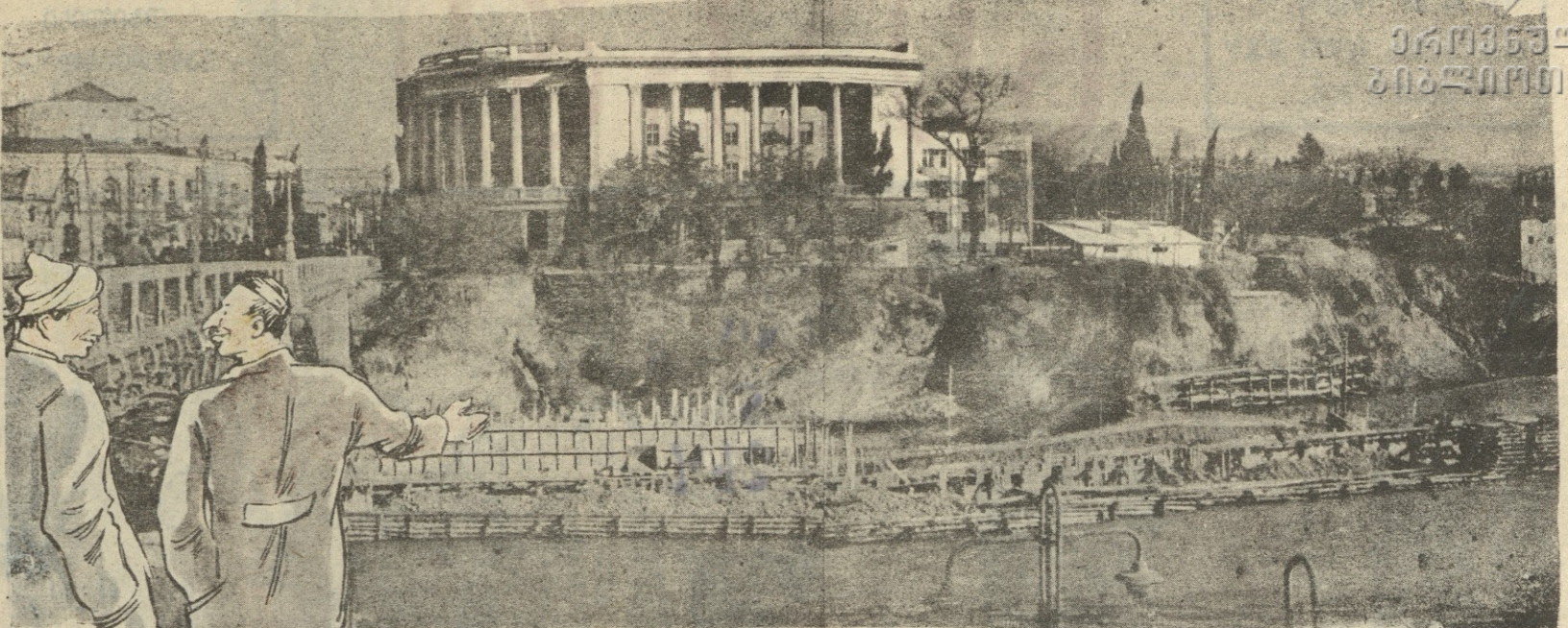
ა. შ. 485.

ნახ. თ. შიქაძისა

სასამართლოში

Обязательный экземпляр

— ეგ მუხლი ხომ ნაკლებსაც ითვალისწინებს. რით იხელმძღვანელა მოსამართლემ, რომ შაინც და შაინც ათი წელი მიუხაჯა?
— პატიოსნებით!..

— ხედავ, ჩვენს მტკვარს ავიწროებენ, მიწას ართმევენ.
— შე კაი კაცო, მტკვარის შევიწროება რა ძალიან გიკვირს, ჩვენი რიონი ქუთაისიდან მთლად გაასახლეს უპასპორტო მოქალაქეხავით და „სალონიის“ ტყეში უკრეს თავი „რიონების“ აამუშავეო. ეს რომ მეგრელებმა გაიგეს, რიონს ფოთის თავში შეხვდნენ, დიდი ბოდიშებით ქაობებისაკენ გააპარეს „ჩვენი ქალაქიც რეუმიანი და უპასპორტოდ ვერც ჩვენ შეგინახავთ“.

ქონდრისკაცის გული

ხსრკ საქმეთა რწმუნებულმა ფინეთში ნოტა გაუგზავნა ფინეთის საგარეო საქმეთა მინისტრს, რომელშიც ფინეთის მთავრობის ყურადღებას მიაქცევს უპასუხისმგებლო ელემენტების მიერ საბჭოთა კავშირის საწინააღმდეგო გამოსვლების შემთხვევებს, რაც მიმართულია საბჭოთა კავშირ-ფინეთის დამოკიდებულების გარდასტვინებისაკენ.

ბუნებაშიც შეხვდებით ზოგ რამეს ახირებულს. ხშირად პატარა ქონდრისკაცს თავისი აღნაგობის შესაბამისი ანატომიური დეტალები როდი გააჩნია. ნამცეცა მკერდში დიდი, მუშტისოდენა გული აქვს ჩადგმული: ეს ვეება სისხლის პარკუჭი უმეტესად ბოლომით იტენება, შურის წვენიტ ჰკვებავს თავისს მფლობელს და ქონდრისკაციც ფაფხურობს, ზომიზე მეტს ებლაუჭება, კალაპოტში ვერ თავსდება და ხშირად საკუთარი უნიათობისაგანვე ილახება.

მახსოვს, ერთი ასეთი ქონდრისკაცი თბილისის ძველ ბაზარში. კინტო ვინმე იყო, ნამცეცა და დაღლარა. მეტსახელად ქონდარუას ეძახდნენ. ცნობილი იყო შარისთავობით. დღენიდავ ვალახულს ნახავდით, ნაჩეჩქვი სიფათით დადიოდა და მაინც შარსა და ბოროტს დაეძებდა: აეკვიატებოდა რომელიმე ახოვანს, შუღლის მიზეზს რომ ვერ მოუნახავდა, პირში შეუღდებოდა და აუხირდებოდა:

— არა, რითა მჯობიხარ შენ? — ედავებოდა ის ზორბა მოპირდაპირეს, — რითა მჯობიხარ? იმით რომ ჩემზე კარგი უმაწვილი ხარ? იმით, რომ ჩემზე ღონიერი ხარ? იმით, რომ ჩემზე კვიანი ხარ, მდიდარი, კეთილშობილი, ლამაზი, ნასწავლი და პატიოსანი ხარ? მე შენ ასე და ისე გიზამ, მე შენ ცხვირს მიგინაყავ, მე შენ აი, ამ ნაკურდბი ცხვირისთავისოდენა მუშტებით მიგბეგვავ!

და პატარა მუშტებს უტრიალებდა ვალიმებულ მოპირდაპირეს მანამდის, სანამ მას მოთმინებიდან არ გამოიყვანდა და თავს არ გაალახვინებდა. მერე კი — მოჰყვებოდა ყვირილს:

— მიშველე-ეთ, მცემს, მირტყამს, აქაო და ღონიერი ვარო, ზორბა ვარო, აქაო და

ვჯობივარო — მირტყამს, ცხვირპირი და მილილავა, მიშვე-ლე-ეთ!

— ქონდარუა! — ეუბნებოდნენ მას სეირის მაყურებელნი, — ქონდარუა, იყუჩე, შენს ქერქში დაეტიე და არავინ გაგლახავს, შარს ნუ ეკიდები და მშვიდად იქნები, ეგ ნამცეცა სახე დაუღილავებელი შეგჩებოა. მაგრამ ქონდარუა არ ისვენებდა. მოიშუშებდა თუ არა დაბეგვილ სიფათს, კვლავ აეკვიატებოდა ახოვან მოპირდაპირეს: — არა, რითი მჯობიხარ? იმით, რომ ჩემზე კარგი ხარ? იმით, რომ ჩემზე მდიდარი ხარ, ღონიერი, პატიოსანი, ახოვანი და ალაღმართალი ხარ? მე შენ ასე და ისე გიზამ... მე შენ... და ასე, ახალ გალახვამდე არ ისვენებდა ქონდარუა.

არიან ასეთი ქონდარუა პოლიტიკანებიც. წარმოიდგინეთ, რომ ისინი საკმაოხედაც მეტნი არიან, მაგალითად ფინეთში. აქ, ჩრდილოეთის თოვლ-ყინულითა და ბურუსით დაფენილი უთვალავი ტბების გარშემო, საერთოდ ფიზიკური ახოვანება როდია ვანთქმული, მაგრამ ტანმომცრო, შრომისმოყვარე პატიოსანი ფინელ ხალხში რატომღაც პროპორცია აურევია მკაცრ ბუნებას. ფინელი ქონდარუების ბოლომით გატენილი ანატომიური აპარატი, ეტყობა, ზომიზე მეტად მოქმედებს, მეტ სირეგვენსა, შარსა და ბალღამს გამოიმუშავებს და ანთხევიანებს.

თვითონ ბრძანეთ, სხვა რა მიზეზით შეიძლება აიხსნას ის გარემოება, რომ ახალი ომის გამაღებელთაგან წაქეზებულ ფინელი ფაშისტების ნაშეირებს ისე დაჰკარგვიათ მეჩხიერება, რომ სულ აღარ აგონდებათ არც დიდი სამამულო ომის გაკვეთილები, არც ის „ხეირი“, რაც მათ საკუთარმა მამლაყინწო-

ბამ მოუტანა და დიდი საბჭოთა ქვეყნის წინააღმდეგ ეჭა-იქ კვლავ გაისმის მათი ქონდრისკაცური ღრენა და წკმუტუნი.

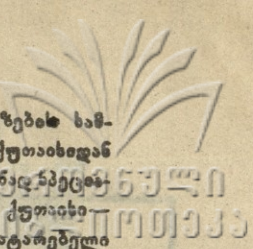
თურმე ნუ იტყვიო, ფინელ ფაშისტებს გული სტკივათ. ძალიან სტკივათ „დიდი გული“ იმის გამო, რომ მათ საბჭოთა კავშირი ვერ გადაყლაპეს. დიდი, ძლიერი, კეთილშობილი, ვაჟკაცური ქვეყანა აღმოჩნდა საბჭოთა კავშირი და მათ კი ძალა არ ეყოთ, რომ გადაეყლაპათ ის. მათ „პიეტარი“ (ასე ეძახიან ფინელები ლენინგრადს) თავიანთ პროვინციის ქალაქად სურდათ გადაეციათ, მათ ლაღოგის ტბის აქეთ უნდოდათ მამულეები გაეჩინათ, კარელია დაესაკუთრებინათ, კრონშტადტში ფინური ნავოსნობა გაეჩაღებინათ. ჩვენში, როგორც კოლონიურ ქვეყანაში — ბატონკაცურად ჩამოსულიყვენ და მათი „სოუმის“ ნებასურვილი ეკარნახებინათ.

არ გამოუვიდათ. საბჭოთა ქვეყნის ძღვევამოსილი კალთის ერთი გადაბერტყვაც საკმარისი აღმოჩნდა, რომ ფინელ ქონდარუას ცხვირპირი მინაყვოდა.

და აი, როცა საბჭოთა მშვიდობიანობის პოლიტიკამ ისინი იხსნა მთლიანი გასრესიანგან, როცა მათ ცოტათი სული მოითქვეს და დალილავებული სიფათი მოიშუშეს — კვლავ შემდგარან ფენის ცერებზე და გოლიათს სურთ შეჰკადრონ: — რით მჯობიხარ შენ? იმით, რომ ძლიერი და პატიოსანი ხარ? იმით, რომ მაღალსულოვანი ხარ? მართალი და მშვიდობისმოყვარე ხარ?

რაკი ფინელი ხალხის ოჯახში ასეთი „ქონდარუები“ ისევ აფაფხურდნენ, სჩანს, მათ სიფათის დალილავება კვლავ მოსწყურებიათ.

ფარსადანი

ექიმ ჩაჩხიანის ეზოში სასწრაფო დახმარების მანქანა შემოგრილდა. მეზობლები დაფეთებული გამოცვივდნენ და თანაგრძობით მიაჩერდნენ შოფრის კაბინიდან გადმოსულ ექიმს.

ექიმს მხიარულად უღაქმობდა სახე და მისი გამომეტყველება სრულიად არ შეეფერებოდა სასწრაფო დახმარების მანქანის მოსვლით მეზობლების სახეზე გამოხატულ სერიოზულობას.

მანქანის კარი გააღეს. შოფერმა და ექიმმა ფრთხილად იწყეს საკაცის გადმოტანა. მეზობლები გაფაციცებით უყურებდნენ.

— ცოცხალია?

— ამოდენა გზას როგორ გადურჩა?

ჩუქრულთ კითხულობდნენ ის მეზობლები, რომლებმაც იცოდნენ, რომ რამდენიმე დღის წინ ექიმმა ჩაჩხიანმა ტელეგრაფით მიიღო ლაილაშიდან სიდედრის ავადმყოფობაზე. მიიღო და სიძე რის სიძეა, თუ სასწრაფოდ არ აღმოუჩენს დახმარებას სიდედრს!

ა/კ. რკინიგზის საავადმყოფოს „სასწრაფო დახმარების“ მანქანით გაჭურჭლავ სიძემ თბილისიდან ლაილაშისკენ, არც გზის სიშორეს შეუშინდა, არც ამინდსა და ცუდ გზას და აგერ, მშვიდობიანად დაბრუნდა შინ.

მაგრამ მეზობლები თვალს არ უჯერებენ: სასწრაფო დახმარების მანქანის საკაცეზე ჩაჩხიანის ავადმყოფი სიდედრის მაგივრად უშველებელი, ღვინით სავსე რუმბი წევს!

ექიმმა და შოფერმა მძიმედ დაასვენეს ძირს საკაცე, რომელზედაც წყალმანქიანი კაცივით გასიებული რუმბი თანთალებდა.

მეორე საკაცით ხუთფუთიანი ღორი გადმოსვენეს, უკვე ნაოპერაციები, მუცელგაფატრული და გასუფთავებული.

ლორს ქათმები და ინდაურები მოჰყვენენ, რუმბს ტიკპორობი და არყით სავსე ბოცები და ჩაჩხიანის სახლი სინარულით აავსეს „სასწრაფო დახმარების“ უცნაურმა პაციენტებმა.

რამდენიმე დღეს პარიარაღე ისმოდა ჩაჩხიანის სახლში. შესანიშნავ ლეჩხუმურ ღვინოს სვამდნენ ლაილაშელი სიდედრის სადღეგრძელოდ და არც ა/კ. რკინიგზის საავადმყოფოს სასწრაფო დახმარების მანქანის მზრუნველებს ივიწყებდნენ.

მანქანა კი თვითონ ელოდა სასწრაფო დახმარებას, ლერძები დამტვრეოდა და წელს ველარ იღებდა. ხუმრობა ხომ არ იყო ასეული კილომეტრის გარბენა ლაილაშამდე, სალ-სალამათი სიდედრის მონახულება და უკან, ამოდენა დოვლათით გამობრუნება! კარგ კაცს მანქანას კი არა, თავს ანაცვალებენ რკინიგზის საავადმყოფოში! აქ კარგად ესმით „სასწრაფო დახმარების“ მნიშვნელობა. საავადმყოფოს თანამშრომელ ექიმს კარზე თოვლი ადგას, წინ გრძელი და ცივი ზამთარია, ზამთრის სარჩო ხომ უნდა მოიმარაგოს და როდისღა იქნება ამაზე მეტად საჭირო „სასწრაფო დახმარება“?

დღე, აქვე, თბილისშივე დასჭირდეს „სასწრაფო დახმარება“ ვინმე რკინიგზელს, მოითმინოს, გამაგრდეს, ლაილაშიდან ექიმი ჩაჩხიანი დაბრუნდება, გატეხილ მანქანას შეაკეთებენ და...

ამასობაში ძმა-ბიჭებსაც აღმოუჩენენ სასწრაფო დახმარებას ა/კ. რკინიგზის საავადმყოფოდან.

გულთბალი მაღლობა ამერიკაში რკინიგზების სამართველს ქუთაისელი შოფრებისაგან იმისათვის, რომ ქუთაისიდან ხოხუმს მიმავალი მგზავრებს სადგურ რიონში მიხაყვანა დატყუარული მატარებელი არ არის დანიშნული. მატარებელი ქუთაისი რიონი გადის ქუთაისიდან სადამოს 5 საათზე, ხოხუმის მატარებელი კი რიონიდან გადის ღამის 2 საათზე. ასე რომ მგზავრებს უხდებოთ დაახლოებით 7-8 საათი სუფთა ჰაერზე ლოდინი.

რა შუაშია აქ შოფრების მაღლობა, იტყვიან აი რა შუაშია: ქუთაისელი მოქალაქეები, რომელთაც არ სურთ 7-8 საათი სადგურ რიონის ზაქანზე ხეინობა, იძულებული არიან ღამის 12 ან 1-ლ საათზე დასნდნენ „ხალტურა“ მანქანებზე და მიუსწრონ ხოხუმში მიმავალ მატარებელს.

რა თქმა უნდა, სადგურ ქუთაისისათვის უადვილებს საქმეა ვაკეთებინოს ერთი დამატებითი რეისი მატარებელს ქუთაისი-რიონი, რათა ხოხუმში მიმავალი მგზავრები სადგურ რიონში მიიყვანოს არა 7-8 საათით, არამედ 1 ან 2 საათით ადრე, მაგრამ ასეთ შემთხვევაში ქუთაისელი შოფრები მაღლობის მაგივრად წყველა-კრულავს გაუგზავნიან დიხმეტრებებს...

უღრმესი მაღლობა უზღვიდელი შეეტლებებისაგან ადგილობრივი ავტოტრანსის მუშაკებს შემდეგისა გამო: მატარებელი თბილისი-ხოხუმში უზღვიდის სადგურში მოდის დილის 6 საათზე. ამ დროისათვის ავტოტრანსის მანქანას სადგურ უზღვიდის მახლობლად სიზარშიც კი ვერ ნახავთ, სამაგიეროდ მზად არიან მგზავრთა მომხატურებისათვის მეტლები, რომლებსაც გადაჰყავთ ისინი სადგურადან-ქალაქში მათთვის (მეტლებისათვის) ხელისმისაწვდომ ფასებში. საერთოდ ავტობუსს ვერ შეხვდებით სადამო ხანებშიც, როცა ხაჭირაა ამ მოქალაქეთა გადაყვანა ქალაქიდან სადგურამდე. რომლებიც უზღვიდლიდან თბილისში მიემგზავრებიან.

მაღლობის ღირსი არიან თბილისის საქალაქთაშორისო სატელეფონო მოხალაპარაკებელი სადგურის მუშაკები იმის გამო, რომ სამი დავალებიდან ერთს მაინც აუცილებლად ჩააბარებენ ტელეფონთან გამაქმებულ აბონენტს და მხოლოდ ორი დავალება დაიკარგება უგზო-უკვლოდ. ასე მოხდა, მაგალითად, 25, 26 და 27 ნოემბერს, როცა სატელეფონო სადგურში ჩაბარებულ იქნა დავალება უზღვიდში მცხოვრებ მოქ. ვ-ქმსთან სალაპარაკოდ, ხოლო დავალება უზღვიდში არავის ჩაუბარებია დანიშნულებისამებრ. სამაგიეროდ უზღვიდის საქალაქთაშორისო სადგურში ორი დავალება იქნა მიღებული აღნიშნული მოქალაქისაგან, რათა დალაპარაკებოდა თბილისში მოქ. ქ-ს, მაგრამ არც ეს დავალებები ჩაუბარებიათ ამ უკანასკნელისათვის. მართალია, ამის შედეგად არავითარ დიდმნიშვნელოვან მოვლენებს და ძვრებს ადგილი არ ჰქონია, მაგრამ მაინც კადვე გულწრფელი მაღლობა არა მარტო თბილისის, არამედ უზღვიდის საქალაქთაშორისო სადგურების მუშაკებსაც.

უჩინ-მარინი

როგორი საშვრობალოში

„ბრმა ნაწლავის სუიდა“

ერთმა ახალგაზრდა კომპოზიტორმა ამერიკაში დასწერა მუსიკალური ნაწარმოები „კლინიკა“. ამერიკული გაზეთის ცნობით, ავტორი თურმე ამ „სუიტაში“ მუსიკის ერთი გადმოსცემს ბრმა ნაწლავის ამოჭრის პროცესს.

ავტორის აზრით, „სუიტის“ შესავლის ნაზი ხმოვანებით სიმფონიური ორკესტრი აღწერს პაციენტის გადაყვანას საავადმყოფოს პალატიდან საოპერაციო ოთახში.

ამას მოსდევს აჩქარებული ტემპით შესრულებული „ეთეროვანი ფანტაზია“, რაც გამოხატავს ავადმყოფის დაძინებას ეთერით. ალერგოს ტემპიანი აჩქარებული მელოდია გადმოსცემს ქირურგის მიერ მუცლის ღრუს გაკვეთას, ხოლო მქუხარე ფურჩოლო—ბრმა ნაწლავის ამოჭრას.

მოკლე სკერცოში ავტორი ქება-დიდებას ასხამს სიცოცხლის მომხიბლველობას, რომელსაც კვლავ შეიგრძნობს გადარჩენილი ავადმყოფი.

ძურღების კლუბი

ინგლისური გაზეთის ცნობით, პოლიციამ აღმოაჩინა კლუბი, რომლის მცირეწლოვანი წევრები (15-16 წლის ბიჭები) „მუშაობდნენ“ და „სპეციალისტებოდნენ“ ქალების ხელჩანთების ქურდობაში.

ერთ მოწაფეს აღმოაჩნდა ამ ქურდთა კლუბის ინსტრუქცია, რომელშიაც სწერია: „ქალის ხელჩანთის, ან საფულეს ქურდი თავისი იტოვებს ნაჭურდალის მხოლოდ 40 პროცენტს, ხოლო დანარჩენს უყოფს კლუბის წევრებს“.

პატიმრობის არჩევა

ამერიკელ მოქალაქეს, ვინმე უოლტერ სიუარდს 22 წლის წინათ სასამართლომ მუდმივი პატიმრობა მიუსაჯა. პატიმარი ამ ხნის განმავლობაში განუწყვეტლად ასაჩივრებდა სასამართლოს დადგენილებას და როგორც იყო, ბოლოს, ეღირსა შეწყნარებას. ციხიდან გამოსული სიუარდი განაცვიფრა სურსათ-სანოვან-საოცრად მალაღმა ფასებმა. დაარწმუნდა რა, რომ ვერ შესძლებდა საქმლის ფულის შოვნასაც კი, განთავისუფლებულმა უკანე, ციხეში დაბრუნება სთხოვა ადგილობრივ ხელისუფლებას.

ნახ. ა. კანდელაკისა

მიზეზი და უარი
— ქმარს მიიღა გავყარაო, ეჭვი წელნიდაა ხაშურ-
შია წახული და წერილსაც არა შეწას.
— ვერ გავყრიო, ხაშურში წახულია საკმაო მიზეზი
არ არის განმარტებებთათვის!..

ორმხრივი ინტერესი
— სად დაიხარჯა თქვენს მიერ გაფლანგული თანხის
უკანასკნელი ნაწილი?
— ეს შეცე მანდერტრებს... თანხის უკანასკნელი ნა-
წილი ადგილკაცმა წაიღო.
როელი დავალება
ზოგიერთი სახმელეთო დადგენილ-
ებები უციოდინის ხელთ იწვევება.
— ვადაი... ვადაი... ზედასილი გავაყოლო...
— ზედასილი გავაყოლო... აი, ამ დადგენი-
ლებს შინაშეს თუ გავაყოლო...
ნიეთიერი საბუთი
— თქვენ უჩვეთი შეზომებლს, თითქმის მან ფეხსა-
მელი მოგპარაო... დასაბუთებულად გავეთ რაჟე ნიე-
თიერი საბუთი?
— ნიეთიერი საბუთი მან ხანაშარლოს გზაჟე გაც-
ვითაო, თქვენ ზომ შეეცხებთ გადაღეთ ჩვენი საქმის
გარჩევა?

მე და ჩემი მოსაკერი

როცა მეგობარმა პოეტმა „მოსაკერი“ იყიდა მეც ვადაწყვი-
ტე მისი შექმნა. დიარ დამოუფრებია, შეუძინე „მოსაკერი“, ავთუგა-
ნე შოფერი და დავიწყე ნაიარით. დავყოლიდი სათაჟე მხილვად და
როცა მინილდა, ამ დღიდან დავიწყე ჩემი განვითარება
საბუთომობილი მეტყველების დარჯში. ვიყიდე, მაგრამ მალე შეე-
ნიშნე, რომ ეს პატიარა, დღეოვალსაგებით კობტე მანქანა, დღეში
ოცი ლიტრა ბენზინს მიირჩევიდა. მე, ლევისნი მოყვარულ კაცს, მთელ
ჩემს სიცოცხლეში იმდენი ლიტრი დავიწი არ დამიღვევია, რამდენიც
მან ეჭვს თვეში ბენზინს შესვა.

ერთობელ ბანკეტლიან გბრუნდებოდი. საკმაოდ ბევრი კახური
შეყვანი და შეზახობიშეხული გახლდით.
შუალამე ვადასული იყო. ბნელდა, ჩემს წინ მანქანამ წელა ჩა-
დაია. შეეცხებე და გავაგებრე. ჩავეტე. მოკლედი ვეობარია: — თერთმეტსა-
რთულაინი სახლი! სუთის წუთის შემდეგ ჩემი სახლის წინ გაეწიდა, მან-
ქნილდან გადმოვიღე, კვირიდან ოცდაბუთმინეთიანი ამოვრულე და მი-
ვიცი. შოფერმა მხამიოვრულედი გამოართვა და გაიქროლა. ვაინ-
ვირდა, რატომ მადლობა მინიქ არ მიზიარა მეუთე და მანქანას თვა-
ლი გავაყოლო. ნიეთიერი რომ დავინახე, სახატე დავერი. ეს ზომ ჩემი
„მოსაკერი“ იყო: — „55—55“. აბა, როგორ შეეშულვოდა.

მეორე სტატია
— რომელი სტატიათი ხანაშაროლებნი?
— ვაწუთიში რომ სტატია იყო, მაგის ბორკომკომეხებანი.

სასურველი პროცესი
— ამ ბრალდებულს რომელი მუხლებითი სჯიან?
— რომელი მუხლებითი, არ ვიცი, მუხლების გვაი-
კის სჯიან, მოთამაშეს რომ დააბეჭტია უცხუოროს მატ-
ვის ბრალის!

საბუთომობილი საქმის შეცნობებამ ისიც შემიწყაწულა, თუ რო-
მელი მანქანა რამდენ ბენზინს ხარჯავს. „მოსაკერი“ ას კლომეტრ-
ზე ითი ლიტრი ბენზინს უნდა დახარჯოს. ის კი დღეში ოც
ლიტრას ნიქავიდა. მე ბიეთი-ბიეთი დღეში ოცი კილომეტრი მემო-
გზარა. კარგად ვიცი, რომ შოფერების მუშაობაში „ხალტურია“
არსებობდა. ვაფიქვებო, თუ კი მწერლობაში „ხალტურია“ ვერბრე,
შოფერების ხალტურას რატომ არ უნდა ევბრძოლო მეუთე. და აი,
პოეტმა ნახიტი ვადასული. ერთობელ შოფერს გამოამცდელი კაიო-
თი შეეცხითე:

— კალსტრატე, ვაფიქვებო, რატომ იხარჯება ამდენი ბენზინი?
— იმბრტ, რომ თქვენი მეგობრები სულ შოგა სხედან. მანქანის
წურავის ათობეგით და ბენზინიც ცოტა დაიხარჯება! — წყარობის
მიასსება კალსტრატე.

დადგენილების დადგენილება
— ზომ გავით დავდგენილება, რომ მანხან ადამი-
ტი მიკუთვნიო, რაღა ვინდათ!
— მე მინდა ახალი დადგენილება იმას შესახებ,
რომ მე დადგენილება ავთუგაწილი უნდა შესიქვდეს.

ჩაიფიქვებო მისმა მასსებამ. მართლაც ნაცნობ- მეგობრები ხში-
რად სარტეგლობდნენ ჩემი მანქანითი. ვადაწყვიტე ყველას უარი
ფთხობა, თითი უხლხლს მეგობარსაც კი.
მეორე დღის ჩვეულებრივად ჩვეულოინის ხაბი რეკავს.
— ესმებთი! — ვაფიქვებო.

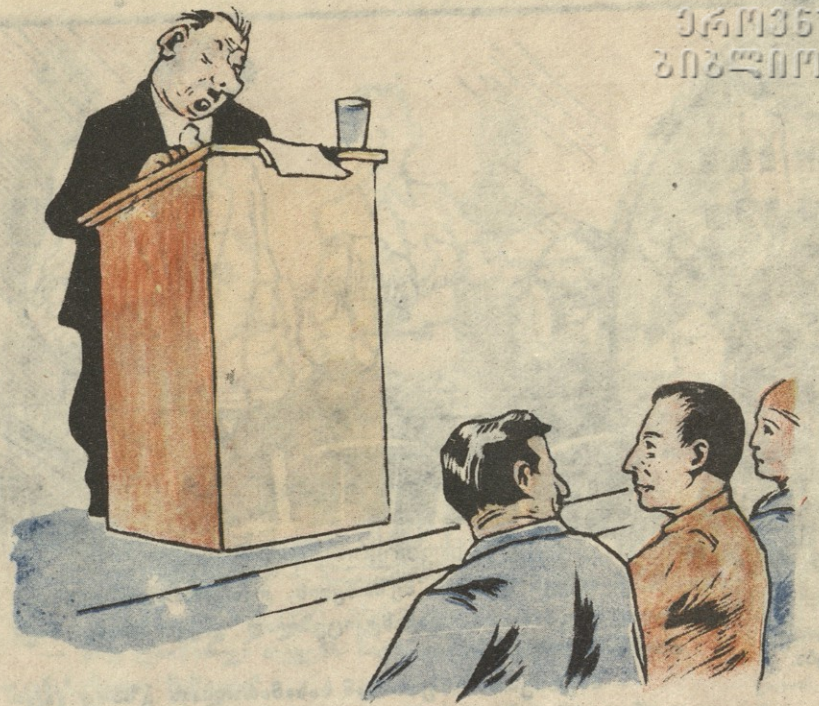
— კალსტრატე, რას ჰგავდა შენი წუხინდელი საქციელიო?
— რა საქციელი? — ვაფიქვებო მან.
— შინ მოყვანაში ფული რომ გამოიმართვი!
— რას ბრძანებთ. მე თქვენ ვედასილია ცი მიზახიხარო. საიდან
მოვიღებოთ?!

— შენ გენაცვალე, უარი არ მიზიარა, ამ დღის მანქანა მათ-
ხოვე.
მე მანხინე ცვალი ვუხსახებე:
— მანქანა თერთმეტ სათაჟე ვავა სახლიდან!..
— რატომ თერთმეტე? — ვანცვიდებოთი შეგვითხა. — მატარე-
ბელი ზომ არ არის, რომ დღეში ოცი სათაჟე მქონდეს!
— მატარებელი არ არის, მაგრამ თერთმეტ სათაჟე ვაპირე
წასვლას და შეეცე თან წავიყვანდი. ოლოდნე ცსეცე მიზიარა, საით
მიდიარა?
— სადღერისაკენ.
— არა, ჩემი მათა, ჩემი „მოსაკერი“ სადღერისაკენ არ მიდის.
— კი მაგრამ, ეგ შენი „მოსაკერი“ ტროლეიბუსით ზომ არ არის,
ერთი ვარკვეული მიმართულება მქონდეს! — მანასსება მან.
— ზედასილი გავაყოლო, უფრო ვთხარა. მანასსებამ მეუ-
თე თავი რომ არ შეგაწყობოთ, უფრო ვთხარა. მანასსებამ მეუ-
თე თვე მანქანა აღიარავისთვის მიზიარებოთ, მაგრამ ბენზინის ხარჯ-
ვას მინიქ ათობეგითი ეწევა.

— საიდან და ბანკეტლიან მივიღებოდი, ჩემის თვალით დავინახე
თიხი სუთიანი უქანა ამბოხე.
— ლევისნი თვისბეც ეგ არის, — ლიბოლით შიმიოვი კალსტრა-
ტე! — ამოღედა კაცი ვერ დამინახეთ და ცეროდენა ციფრები შე-
ნიშნითი ალბათ ნისეგები ბრძანდებოლით. შეგშლითი.
რალა მეუთეოდა, ვაფიქვებო. ვადაწყვიტე შოფერისათვის სხვა-
ხიარად გადამხება. ვადაწყვიტე მანქანის მართე თითონი მესწავე-
ლა ასეც მოვიქციე. დავიწყე სწავლა. როგორც სწავს კალსტრატე
მიზიხება ვანზრახვის, სულ ვაფიქვებოთი მელოპარეკოდა.
როგორც მანქანის მართე ვისწავლე, საქმე მივედგევი, კალს-
ტრატე ბევრად მოვიციდი და რასაკავალს პროსპეტზე ვაფიქვებოთი-
სწავლიდა მთელმდენად ტროლეიბოდა ქალიშვილმა ვაფიქვებოთი-
ნი და შოგა მანქანის ბორბლებში მივიქციედა, კალსტრატე რომ არ
დადგებოდა. ის ზოგიერთი შოფერებითი ხიხის ვაფიქვებოთი მანქ-
ნის ბორბლებში არ იყო. უთხარა საქმე ზედი ზედი, შეუბრიალი და მიმართე-
ლებამ შეუცვალა. ქალიშვილი ვადასილია, მაგრამ ვიი რომ ჩემი
„მოსაკერი“ ვერ ვადასილი. თქვე მთავალ ტროლეიბუსს ხულიანებით
შეეცხებე და ვადასილიდა. ჩემე არაფერი დავიწყებოთი, მაგრამ მანქ-
ნას მართე ვაფიქვებოთი, ცალი ფრთა დავტყავი. ახლა სჯის ჩემი „მოს-
აკერი“ ფრთამტებელი არვიფიეთი და შეეცხებოთი ელის.

1. ლუდი ისე დაასხი, არც ჭიქა აივსოს, არც ძეღუდე დაივსოსო.
2. გამგეს ინსპექტორი სმულდა, გამყიდველს ორივეო.
3. ნოქარმა თქვა: გამგემ გამთალა, ინსპექტორმა გამფხიკაო.
4. ჰატარა მადასიაში დიდი ხალტურა. განა არ შეიძლებაო?
5. გამგე ტრამვაიმ გაიტანა, გამყიდველმა ღრიალი მორთო:—ახალ გამგეს როდისდა გამოვაძლებო?
6. გამყიდველსა ჰკითხეს: წონაში რად აკლებო და ხურდაში რომ დავაკლო, განა მოლარე ვარო?
7. სასადილოს გამგე მომმარაგებლად გადაიყვანეს და ღმერთმა მაგისტანა დაქვეითება ნუ მომაკლასო!

შეკრიბა ვ. შალაშვილი

— რა დაემართა ამ ჩვენს დირექტორს ენა რომ ებმება, თავის დაწერილს ველარ კითხულობს?!
 — საქმეც მაგაშია, რომ თავისას კარგად კითხულობს, მაგრამ ხვების მიერ დაწერილ მოხსენებას კი ვერ არჩევს!

თანამდებობას მიხედა

ნახ. ვ. თომეშვილისა

— ჩვენი უფროსი სათბობის მოტანაზე რომ არ ზრუნავს, თვითონ მაინც არ ხცია?
 — ის იხეც თბილ ადგილზე ზის, რა შეაციებს?

მე და „პიგინა“

სამუშაოზე დამტვერიანებულმა დაბანა გადაწყვეტიტე და ჩემს სიხარულს ყველა საზღვრები წაეშალა, როცა მითხრეს, რომ ამისათვის ხარფუხისკენ გაქცევა საჭირო არ იყო და აქვე, „პიგინაში“ მოწყობილ შხაპებით შემეძლო მესიამოვნა.

ფული გადავიხადე და შევედი. ჩემი სიამოვნება რიგში დგომით დაიწყო: ყველა შხაპი დაკავებული აღმოჩნდა და ნახევარ საათს ვიყურე.

ჩემს გვერდით, შხაპის ქვეშ მდგომმა კაცმა დაიწყო:
 — ბავშვობიდან ზღვის პირას ვცხოვრობდი და ამ ოხერ თბილ წყალს ველარ ვეგუები!

— ბედნიერი კაცი ყოფილხარო, — ვუპასუხე მეზობელს, — მეც რომ ასე ვიყო, მტკვარი სათავეიდან შესართავამდე უფასოა!

ცივის მოყვარულმა შხაპის მარეგულირებელს ხელი მოჰკიდა, მიატრიალ-მოატრიალა და ჩემმა კივილმა მეორე სართულზე გასაპარსად მსხდომი ხალხიც კი ააფორიაქა. (ეს მე რე შევიტყე). ამ შხაპების რეგულირება თურმე ორიგინალურად ხდება: თუ ერთ შხაპში ცხელი წყალი შესწყვიტე, მეორე შხაპში გაინავარდებს და ვაი მის ქვეშ მდგომის ბრალი! მდულარე წყალმა ორკეცი ტყავი გადამაძრო მარჯვენა მხარზე!

ჩემს კივილზე შეაბნოვე შემოვიდა და უცებ მოახდინა წყლის რეგულაცია. შხაპს სულ აღარ მივეყარებოდი, მაგრამ საპნის მოცილება აუცილებლად ჩავთვალე და კვლავ ვავწირე თავი.

ორი წუთის შემდეგ, ჩემს მეორე მხარზე კვლავ მდულარე აჩქეფდა და ხუთი წუთის წინანდელი სცენა მხოლოდ გენერალურ რეპეტიციად მომეჩვენა...

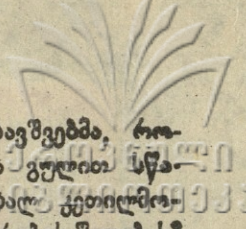
გარეთ გამოვედი. ისეც დამწვარ-დადავულს მხრებზე ალმური ამდიოდა. შეშლილივით ვბორავდი, ხან ერთ მხარს დავწყევდი დაბლა, ხან მეორეს, ვცმუკავდი, ცრემლს ვიკავებდი და ტუჩებზე სიმწრის ღიმილი მეკერა.

როცა ბორჯვა გამიგროძელდებოდა, ფოქსტროტის ტაქტს დავალიღინებდი სოლმე და ჩემს ვაჭირვებას ზედ ვაყოლებდი.

რუსთაველის პროსპექტზე მოსეირნე ხალხი ამედევნა. ვცდილობდი ყურადღება არ მიმექცია, მაგრამ როცა ცნობისმოყვარეებმა წინიდანაც მომიარეს და გზა გადამიკეტეს, ხერხს მივმართე, ტროლეიბუსს მივაშურე. მაგრამ წარმოგიდგენიათ დამჯდარი კაცის ცეკვა? ახლო მჯდომები წამოიშალნენ და სხვა ადგილებს მიაშურეს. რაღაცას ჩურჩულდნენ, მილიციასა და ფსიქიატრულ საავადმყოფოს ახსენებდნენ, მაგრამ მათთვის ყურის გდების თავი სად მქონდა, ჩემი ვაჭირვება მაწუხებდა.

ტროლეიბუსი რომ გაჩერდა და ძირს ჩამოვედი, კვლავ ხერხი ვიხმარე: გადარბენაში მონაწილესავით მოგვურცხლე სახლისაკენ. ხალხს ჩემი სირბილიც გაუკვირდა, მაგრამ იმდენი ყურადღება აღარ მიუქცევია.

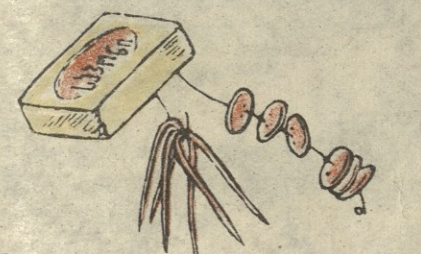
ასეთი დღე დამაყენა „პიგინაში“.

გთხოვთ მიცნობდეთ:

იქაური ვარ, სადაც დავი-
ბადე. 9.005 დილა-სალამოს შეეს-
წრებივარ ჩემს სიცოცხლეში. უკა-
ნასკნელ ხანებში კი ამ დილა-სა-
ლამოებს გარე-კახეთის გულში—სა-
გარეჯოში ვატარებ.

რატომღაც ისე მოეწყო ჩემი
ცხოვრება... პირდაპირ გეტყვით,
ჯერ დასანიშნი ყმაწვილი ვახლა-
ვართ. მაგრამ მარტოხელად ყოფნა
იმას ხომ არ ნიშნავს, რომ შენი

თავი ყოველგვარი ზრუნვის გა-
რეშე დააყენო. ადამიანისათვის
ყველაფერია საჭირო—მუშაობაც,
დასვენებაც, სეირნობაც და ტოლ-
სწორებაში თავის მოწონებაც და,
მიუხედავად, დასანიშნი ბიჭი მუ-
დამ თავს იწონებს, რომ იტყვიან
მწვანე კიტრივით.

მე განსაკუთრებით მიყვარს,
როცა ტანზე მაცვია სუფთა და
გაწკეპილი სამოსელი.

რამდენიმე ხნის წინ შევიარე
სასოფლო მალაზიაში.

—გთხოვთ, საპონი მომცეთ.

—დიდი სიამოვნებით!

საპონთან ერთად ნაირფერი
ცელულოიდის თმის დასამაგრებ-
ლები, ქალის ჭრელი ლილეები გად-
მოცოცდნენ დახლზე და დამცინა-
ვად გამიცინეს—წაგვიყვანე, წაგვი-
ყვანე, როდემდის გინდა თავი
ავგარიდო.

—ეს დავესკა, ამხანაგო!—გან-
მიმარტა გამყიდველმა და „ჩოთ-
ქში“ ჩავიდა: საპონი—4 მანეთი,
„შპილკები“—4 მანეთი, ლილეები—
2 მანეთი.

შემომეჩვივნენ თმის დასამაგრე-
ბლები და ლილეები (მაღლე მძიფე-
ბიც გამიჩინდება ალბათ). მერე რა
ჭრელები და ლამაზები არიან! ახ-
ლა ჩემს ოთახში მთელი კოლექცია
მაქვს ქალის მოსართავეებისა. მეტი
გზა აღარ დამრჩენია—გადავწყვიტე
შევირთო ცოლი (ნეტავი პირველი
შვილიც ქალი იყოს, მასაც ეყოფა
ამდენი „დავესკა“).

იქნებ სთქვამთ, რა ჩვენი საქ-
მეა შენ თუ ცოლის შერთვა გა-
დასწყვიტეო. მართალია, მაგრამ
მე მინდა ახლავე გადაფრთხილოთ,
რომ თუ ჩემს ქორწილში. დამე-
წვევით, საჩუქრად აღარ მომიტა-
ნოთ ქალის მოსართავეები.

გოლა გარეჯული

ზემო-ალვანის გვენივით

პატივცემულო ნიანგო!

თქვენი ბასრი მზერა მინდა მი-
მართოთ სოფელ ზემო-ალვანისა-
კენ, რომელიც ერთ-ერთი მოზრ-
დილი სოფელია ახმეტის რაიონში.

მოგებსენებათ ადამიანურ მოთ-
ხოვნილებათა შორის, წყურვილი
მეტად უწყინარი სურვილთაგანია,
მაგრამ ზემო-ალვანში რომ ჩახვი-

დეთ, წყალი არ უნდა მოიწყუროთ.
აი რატომ:

ძველი, პასაკვადასული წყარო
მოაშალა. ეს ჩვენმა კომუნისტებ-
მაც დაინახეს და ახალი მილები
მოიტანეს. ჯერ მალაზიის ეზოში
გამოჭინეს და როცა დარწმუნ-
დნენ, რომ ადგილობრივი მოსახ-

ლეობა გაძლა ახალი მილების ცქე-
რით, აიღეს და მილების გარკვეუ-
ლი რაოდენობა ახმეტას ასესხეს
უთამასუქოდ. რაც დარჩა, ისიც
მაღლე ალბათ არქეოლოგიური ძიე-
ბის საგანი გახდება; მიწა და ბა-
ლახი დაფარავს.

ჯერჯერობით კი, ზემო-ალვა-
ნის მშვიდობისმოყვარე და უთავ-
ბოლობის მოძულე მოსახლეობა
იძულებულია ალაზნის მდვრიე ნა-
კადიდან შესვას თავისი უდარდე-
ლი საბჭოს თავმჯდომარის სადღე-
გრძელო.

გაზაფხულზე სკოლის შენობის
დაწყებული საძირკველი თოვლის
მოლოდინში ძაგდაგებს. იქნება თქვე-
ნი თქმის შემდეგ მაინც დარწმუნ-
დეს, პატივცემულო ნიანგო, ზემო-
ალვანის საბჭოს თავმჯდომარე, რომ
სასმელი წყალი აუცილებელია სოფ-
ლისათვის ისევე, როგორც აუცი-
ლებელია დაწყებული სკოლის შე-
ნობის დამთავრება.

3. 5.

მატარებელი რომ გასცდებოდა
სად. ხაზურს და სურამისაკენ გა-
დაუხვევს, დაკვირვებული თვალი
მაღლე შეამჩნევს ისტორიული სურა-
მის ციხის აღმოსავლეთით აგურის
ახალ შენობას. ეს ნაგებობა, რომელიც
უკანასკნელ 10-15 წლის მანძილზე
სურამში შენდება, გახლავთ სკოლისათვის
განკუთვნილი ორსართულიანი შენობა.
თერთმეტი წელიწადია, რაც შენდება და
მაინც ვერ აშენდა.

შეიძლება მკითხველმა იფიქროს,
ალბათ ეს შენობაც სურამის ზღა-
პრულ ციხესავით შენდება, ირღვევა
და კვლავ განაგრძობენ შენებასო?
მაგრამ ეს ასე არ არის. თვით
მშენებლები აგვიანებენ მას. რა

ქვან სურამელმა ბავშვებმა, რომელიც
სულით და გულით სწავლიათ ელირსონ
ახალ კეთილშობილ
წყობილ სკოლის კარების შეღებას?

ხომ არ უტდიან სკოლის მშე-
ნებლობის ხელმძღვანელები შენო-
ბის კედლებში სკოლის აგების გამ-
კიანურებლის ჩატანებას?

არ. ღამ-ნი

საგურამოს გზაზე

საგურამოს გზა ძლიერ დაზიანებულია; სოფსაბჭოს
თავმჯდომარე არ ზრუნავს მის შესაკეთებლად.

საგურამოსკენ წავედი, დავიჭირავე მანქანა,
ფიქრობდი მოვინახულებ ბებიასა და ამხანაგთ.
მცხეთიდან ჩვენი სოფლისკენ შოფერმა გამოგვაქანა,
მაგრამ რას ვხედავ—უფერად შეჩერდა ავტომანქანა.
წინ ქვის და ღორღის გორაა, უკან ვეება ხევი,
ველარც წინ მიდის მანქანა, ვერც უკან დაუხვევია.
ბევრი ვწამეთ, ვწვალეთ, მაგრამ არ იქნა საშველი;
იმ ღამეს იქ გავათენეთ, არ მოგვიკითხავს საკმელი.
მეორე დილას, მანქანა გამოვიტანეთ ხარებით
და თბილისისკენ დავბრუნდი ნაწყენი. გაუზარებია.

თეიმისპირალი

ქაჭრათის აბანოსთან

კაჭრეთის ახალ აბანოში ხშირად სწყდება თბილი.
წყალი და მობანავეებს უხდებათ საათობით ლოდინი
ქვების ახლად გახურებამდე.

ნახ. ი. ბეგაშვილისა

— გოგა, როგორც ჩვენი, ისე წყლისაც კახური არაყოფიერება
ჩვენს შეიძლება დღეს, მაშინ ჩვენს აბანოზე მომდურავი არა-
ვინ იქნებოდა!

— ხაკვირველია! შენი ბრიგადა ახე რატომ ჩამორჩა?
— ნეტავ მატარებელზე არ ჩამოვრჩენილიყავი, ხუფრას ველარ მივუსწრებ, თორემ მაგათ ჩამორჩენას კიდევ ეშველება!

აშაიკაული კონგრესები

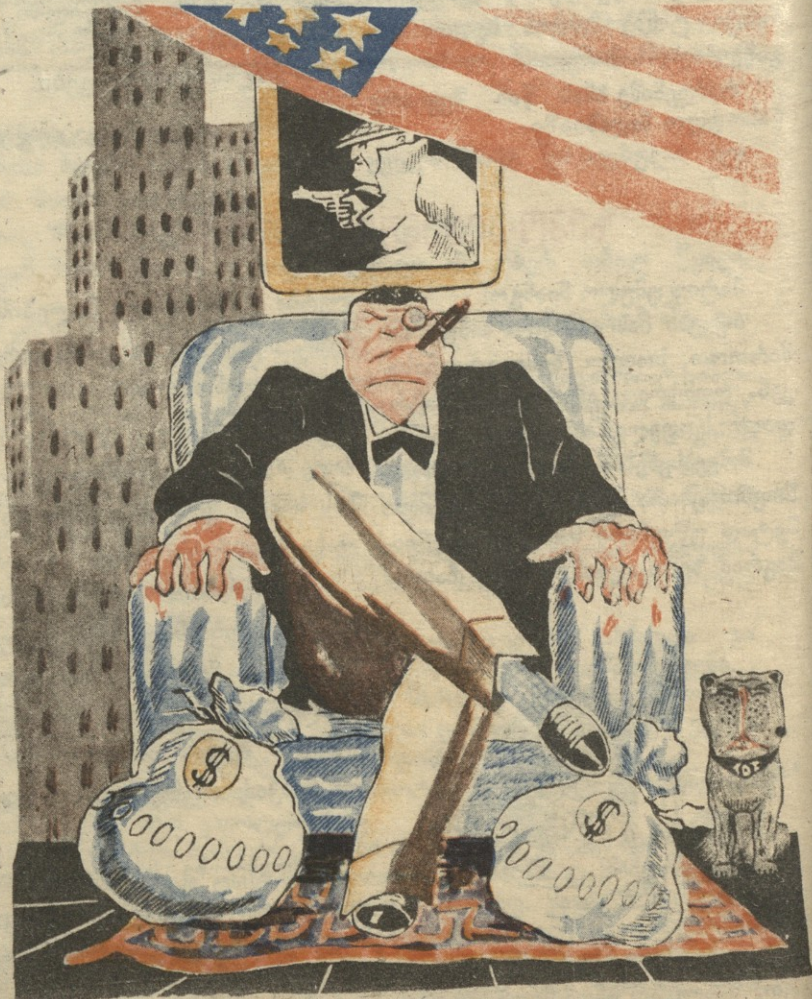
ანუ

ნახ. მ ვაღბოლსკისა

უფუღაბონი

მილიონობით ზანგები და უმუშევრები მოკლებული არიან ყოველგვარ უფლებას.

უფლავაპონილინი

ყოფილი მანვტერი ალკაპონე ამჟამად ყოვლისშემძლე მილიარდერია.

საკრედიტო კომისია: ი. ზრიზაშვილი, კარლო კალაძე, უჩა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, გრ. აბაშიძე (პ/გ. რედაქტორი).
თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკიი ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 8-10-49.

ბელმოწ. დასაბ. 1948 წ. 22/XII. ტექსტი აწვობილია ლ. პ. ბერიას საბ. პოლიგრაფკომბინატ „კომუნისტის“ სტამბაში, შტ. № 1697. ლენინის, ქ. № 28. დაბეჭდილია სტამბა „ზარია ვოსტოკას“ ოფსეტმანქანაზე. შტ. № 2315. თბილისი, რუსთაველის გამზ. № 42. გამოც. № 125, ტირ. 7600 შუ 14994.